

δέον

δέον, το, ουσ. [μτχ. ουδ. του αρχ. απρόσ. δεῖ (= πρέπει)]. **1.** αυτό που είναι σωστό να γίνει, το ενδεδειγμένο: «αφού είναι ξένοι στην πόλη μας, το δέον είναι να τους περιποιηθούμε για να μη νιώσουν άσχημα». **2α.** στον πλ. **τα δέοντα**, τα επιβαλλόμενα από τις υπάρχουσες συνθήκες ή από τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς: «περιμένουμε το βράδυ μουσαφिरαίους κι η γυναίκα μου έχει ετοιμάσει τα δέοντα». Συνών. *πρέπει*. **β.** τα χαιρετίσματα: «τα δέοντα στους γονείς σου»·

- *κάνω το δέον*, βλ. φρ. *κάνω τα δέοντα*·

- *κάνω τα δέοντα*, ενεργώ, συμπεριφέρομαι όπως ταιριάζει στην περίπτωση, κάνω τα πρέπει: «θα 'ρθει ο κουμπάρος μου το βράδυ στο σπίτι και πρέπει να κάνω τα δέοντα»·

- *πέρα από το δέον* ή *πέραν του δέοντος*, **α.** περισσότερο από αυτό που έπρεπε να γίνει, περισσότερο από το σωστό, από το ορθό: «ήρθαν να μας επισκεφθούν στο σπίτι και τους περιποιηθήκαμε πέραν του δέοντος». **β.** σε σημείο που δεν είναι ανεκτός, που ενοχλεί, που δεν είναι υποφερτός: «είναι πέραν του δέοντος τσιγκούνης || είναι πέραν του δέοντος σκληρός».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας